

ARA!!!

ORGAN D'ESPARTACUS

Movilització general,
ofensiva a tots
els fronts
Tot per a la guerra!

Bilbao ha caigut...

GORA EUZKADI ASKATUTA!

GERMANS HEROICS...

Catalunya ha sentit en l'ànima els atacs brutals i incessants que el servidor del feix internacional han dirigit contra la vostra immortal pàtria.

Euzkadi, la màrtir, podrà afegir un altre capítol a la seva gloriosa història.

Un capítol d'honor.

Un capítol de dolor immens.

L'agravi, els centenars i centenars d'agravis que Euzkadi havia rebut des de temps immemorial de l'Espanya de sempre, ara han estat superats, ara han estat tots refosos en un que únicament podem condensar-lo en la paraula que es mereixen:

Botxins!

La vella Espanya, l'Espanya ignominiosa, l'Espanya brutal i podrida ara ha ressorgit.

I en ressorgir no podia fer altra cosa, no podia tenir altre objecte que l'anorreament, la destrucció dels pobles lliures i pacífics, dels pobles que senten i estimen la llibertat mes que la pròpia vida.

Euzkadi, la milenària, havia, per força, de resultar-ne la part més dolorosament afectada.

La raça euskara, la nostra germana de l'ànima, havia de despertar els instints sanguinaris, brutals i inhumans dels criminals feixistes.

Vosaltres, germans d'Euzkadi.

Vosaltres, heroics euzkaldunes.

Vosaltres, màrtirs de la llibertat, sou els que primer heu sentit la petjada bestial del feixisme.

Bilbao, l'heroica, la vostra capital invencible, ha caigut!

Euzkadi, tots els ciutadans lliures d'Euzkadi, però, us han acompanyat en l'evacuació de la vostra capital heroica.

Els bilbains, com sempre, han estat al seu lloc d'honor.

Bilbao!

Dos noms, lligats sempre i més ara en els moments dolorosos, tràgics, històrics, d'una resistència sense parió a l'història, d'una heroïcitat exemplar, d'un sacrifici, per la PÀTRIA, immens...

Bilbao!

Guernica, Durango, Eibar, Irún, Euzkadi!

Tot el poble enskar, totes les poblacions de la lliure Euzkadi, han estat bombardejades bàrbarament pels avions alemanys i italians.

El martirologi vostre, germans de l'ànima, Catalunya el sent fins el mes profund del seu cor.

No endabades, vosaltres i nosaltres, Euzkadi i Catalunya, tenim un pensament sublim, un pensament germà.

La llibertat absoluta, total!

..

Bilbao ha caigut.

L'heroïcitat dels lluitadors euzkars no ha pogut impedir-ho.

El feix, posseïdor de tots els elements de combat necessaris, en una embranzida brutal, incontenible, ha assallat els punts de resistència millor.

Prou han resistit els herois.

Prou han aguantat fermes i segurs l'embestida.

Però calia una cosa més potent que l'heroïcitat.

Calia una acció mes intensa per part de qui fos.

El Govern d'Euzkadi ho ha estat tot, tots els mitjans disponibles, abans de deixar Bilbao.

El Govern kuskar, abans de fer sucumbir irremissiblement els herois de la llibertat, ha evaquat la ciutat heroica.

Catalunya, germans, us mira.

Els catalans no podem estar aturats davant la vostra sofrència.

Catalunya ho ha de posar tot en peu de guerra per a ajudar-vos.

Euzkadi i Catalunya han d'anar

PARAULES QUE SON REALITATS

Desitjem que el pensament del país recobri la serenitat i que la passió tingui el control de la democràcia i del dret, que és l'única fórmula de convivència, però si la fatalitat o el destí volguessin un dia que el llarg procés en que s'arrosega fa anys la política espanyola quedés plantejat amb violència sempre dolorosa; si les Esquerreres espanyoles sofrissin l'agressió i l'ofensiva de la reacció i el feixisme, llavors aquí hi ha uns homes que hi diran la seva paraula, perquè son fills d'un poble que estima la llibertat més que la vida.

LLUIS COMPANYS

Son dos pobles germans.

Els dos han de vèncer, o els dos han de morir.

Catalans, per Euzkadi, tots a la una; per la llibertat dels pobles i dels homes.

Mobilització general immediata.

Ajut a Euzkadi, la màrtir.

Tot per la llibertat!

President Aguirre, herois éuskars, la joventut catalana ha d'ajudar-vos.

Vol ajudar-vos.

I en nom d'ella, creient interpretar el seu sentit, nosaltres des d'ací fem la promesa de lluitar incansablement fins aconseguir la victòria, fins a arribar a establir a Ibèria el règim de nacionalitats lliures, el règim de justícia i llibertat social.

President Aguirre, Govern d'Euzkadi, herois i màrtirs de la llibertat kuskara, en les hores d'adversitat, en les hores de dolor es quan es coneixen els germans de veritat.

La joventut de Catalunya, únicament diu una paraula.

Es aquesta:

HA COMENÇAT

L'OFENSIVA A L'ARAGO

Amb l'esguard fit en Bilbao, l'Exèrcit Català inicia el camí de la victòria

PER MARIÀ VIVES

Quan escric aquestes ratlles ha començat l'ofensiva de l'Exèrcit català al front d'Aragó, que és el front de Catalunya. Ha començat la primera fase de la nostra ofensiva, puix que fins ara aquesta s'ha limitat al sector d'Osca i del Pirineu. Quan l'alt comanament ho decideixi, passat aquest primer tanteig, es desenvoluparà aquesta ofensiva iniciada suara en la mesura i les proporcions que hom estimi convenient.

Després de set mesos d'una inactivitat gairebé absoluta, forçada per les circumstàncies —que no anem a escatir ací— el front d'Aragó passa a ocupar un dels primers plans d'aquesta guerra terrible, veritable epopeia d'un poble, que estem lliurant al feixisme internacional en la defensa de la nostra independència i de la llibertat i de la justícia del món.

Aquests mesos d'inactivitat imposada —ja ho hem dit abans— per les circumstàncies, han donat l'ocasió als soldats del poble, els soldats de Catalunya, de convertir-se, de simples guerrillers, en soldats disciplinats i dotats d'una gran capacitat combativa i d'una alta moral. Els soldats del nostre poble han abandonat el paper passiu que els havia estat encomanat i han entrat de ple en el vertigen terrible de la guerra més cruel que mai no s'hagi produït. L'ur capacitat combativa, l'ur coratge i l'ur abnegació, palesades a bastament en altres fronts d'Ibèria, on l'ur presència i l'ur actuació han estat un factor decisiu del triomf en cent combats, han estat confirmades una vegada més en

dies de l'ofensiva al nostre front, al front de Catalunya, que és el front d'Aragó.

La seva estada a les trinxeres, a l'envista d'Osca, a l'envista de Saragossa, els ha donat aquella serenitat, aquella disciplina i aquella moral tan necessàries per assolir el triomf. I han sabut romandre inactius —inactius en accions guerreres—, mentre aprenien totes aquelles coses que han de saber els soldats que formin l'Exèrcit forjador de victòries.

Madrid, Jarama, Guadalajara, Pozoblanco, són noms tots ells que hauran de passar a la Història i en els terribles combats allà lliurats, en les cruentes batalles desfermades per la facció, els catalans han palesat sobrerament llurs condicions innates de soldats forjadors de triomfs.

Ara, quan els ha estat donada l'ordre d'atac a Aragó, s'han llençat fora de les trinxeres i seguint les instruccions donades per l'Alt comandament han realitzat tots aquells moviments que els havien estat ordenats i han assolit tots aquells objectius que l'Estat Major els havia assenyalat.

Desfermada l'ofensiva pels sectors abans esmentats —la resta del front aragonès constituirà segurament una sorpresa —els soldats de Catalunya han assallat trinxeres i parapets, destrocant-los al seu pas. I conquerint Chimillas, el poble que constitueix la clau d'Osca; i com ell aniran caient tots aquells que hom proposi que caiguin.

I en parlar de Chimillas ens ve al pensament el Santuari de Cillas, a escassa distància d'aquest poble, testimoni de la gesta d'a-

CATALUNYA I ELS CATALANS

Amb motiu d'haver-se encarregat el Govern Central de l'Ordre Públic a Catalunya he sentit moltes veus del poble dient que això era una mostra més del fracàs del nostre Estatut. A tots els que es deixen arrastrar per la passió de les circumstàncies van adreçades les paraules que a continuació escriu.

El dia cinc de novembre de l'any passat escrivia: «Gràcies al mecanisme de l'Estatut que facultat al Govern de la Regió Autònoma per a disposar de les forces encarregades de mantenir l'ordre públic, va poder-se posar una resistència organitzada a la sublevació militar de Barcelona. D'haver tingut que rebre ordres de Madrid, les quals era necessari passessin pel sedaç de la distància, el poble probablement no hauria trobat, per part de les institucions armades, el decidit ajut que va trobar.» Això que llavors escrivia ara ho ratifico íntegrament. No hem de tolerar, no hem de consentir que les adversitats sofertes ens arrastrin a un pessimisme suïcida que ens fa perdre la confiança en el nostre poble i en nosaltres mateixos.

L'autonomia de Catalunya no és ara que ha rebut la punyalada. Això d'ara, tinguem-ho ben present, és el primer pas donat vers el seu alliberament. Del 19 de juliol fins ací, tota ella minada d'elements que li eren estranys i que en realitat actuaven com els veritables amos, sense que el poble, la massa del poble unida, compacta s'atrevis a protestar virilment per por de trencar la tan necessària unitat antifeixista, que se n'ha fet de la Catalunya sentida i aimada pels catalans? El poble català, tot ell curull de sentiments nobles i purs, sentia dintre seu bategar les fibres de la seva sensibilitat, protestant davant de tantes i tantes barbaritats i salvatjades comeses per elements que es deien germans nostres i que, en realitat, el que volien era xuclar-li la sang, martiritzar-lo i com a recompensa final, matar-lo. Ignoraven que el poble català és immortal. Encara que la seva part física, material, estigui per algun temps com aletargada, la seva vitalitat moral no decau un sol instant i el veiem redreçar-se potent i victorios en el moment que més adormit semblava estar.

Ha vingut un moment que els elements abans al·ludits s'han atrevit a actuar sense careta i en presentar-se davant del poble català tal com són, aquest no ha tingut més remei que optar per deixar-se atropellar o donar-los-hi la batalla, batalla per altra part tan temuda com desitjada, ja que es feia inaguantable un estat de coses aliè per complet a la manera d'èsser i de pensar del poble català. I com no era menys d'esperar d'ell ha escollit el darrer. Amb aquest acte, la Catalunya veritable comença a retrobar-se a si mateixa. Fixeu-vos bé que he dit comença. En l'obra de depuració empresa hem tingut d'èsser ajudats per germans nostres de més enllà de les fronteres catalanes. No hem ajudat nosaltres a Madrid quan ha convingut? Lògic i natu-

ral és que en un cas de necessitat com el present els pobles germans ens ajudin a nosaltres. Que l'Estatut, que la nostra autonomia ha rebut una gran ferida? La guerra n'és la culpable. L'Estatut no ha fracassat en el seu funcionament com es pretén deduir de l'actual situació. El principal en aquests dolorosos moments és salvar Catalunya, evitant que caigui al single del qual tan a la vora s'ha vist. Amb perseverància i rectitud recobrem tot el demés.

El dia 5 de maig, escrivia en el meu «Diari»: «La nota més important recollida avui és que el Govern Central s'ha fet càrrec de l'Ordre Públic a tot Catalunya. A Barcelona, així com al matí es deia que la normalitat havia estat restablerta, es veu que la lluita encara continua amb tota la seva cruïsa. No es cregui que aquesta mesura presa pel Govern de València d'acord amb l'article 9 de l'Estatut sigui una falla de la llei bàsica de la nostra autonomia. Per comprendre això hom ha d'anali-tzar detingudament l'esperit de la Revolució que començà el 19 de juliol. Tenia o ha tingut en cop moment res de catalanista? No; res en absolut. Els elements, tots els elements veritablement catalanistes quedaren desplaçats alguns completament i d'altres en part. Quant a la qüestió social tampoc s'ha orientat d'acord amb les aspiracions dels catalans de Catalunya. Els que volien una Catalunya lliure però sense catalans han vingut fent la revolució a la mesura del seu gust. Per tant, la Revolució feta a Catalunya ha estat d'importació; i heus ací perquè ha fracassat en una bona part. Després d'emplenar-la de desprestigi degut a la ininterrompuda cadena d'immoralitats volien estrangular-la perquè mai més pogués ressorgir. Però Catalunya —i d'això que se n'assabentin ben bé tots els que agraeixen l'acolliment que ella els hi ha donat treballant per anular la seva personalitat—, malgrat totes les crisis que ha sofert i que, indubtablement, sofrirà, es redreça sempre amb noves energies, amb nova vitalitat precursora d'un esdevenidor, cada vegada més amplis i clars horitzonts.»

Catalunya recobrarà, altra volta, l'Ordre Públic. I amb ell, aleshores continuarà el camí gloriós de sempre. El camí de la Llibertat i de la Justícia Social.

De «Llibertat» (Tarragona).

ARA!!

Any I 3.ª època N.º 3

Redacció i Administració:

ARIBAU, 74 - Telèfon 71359

Barcelona, 24 de Juny del 1937

Preu: 0'20 ptes.

L'ASSEMBLEA GENERAL EXTRAORDINÀRIA

Dissabte passat tingué lloc al nostre local social —Aribau, 74— l'Assemblea General Extraordinària per tal d'elegir nou Consell Directiu i marcar la política general a seguir pel nostre Casal.

L'assistència fou nombrosa i els debats força interessants.

Primerament fou llegida la Memòria de l'actuació del Casal que després de petites modificacions fou aprovada per unanimitat.

Seguidament va ésser llegit i aprovat l'estat de comptes, amb tot el detall dels efectius del Casal.

Vingué la línia política i el Casal aprovà l'actuació dels nostres homes i reiterà la confiança en els punts exposats en el número 2 d'ARA!! i defensats pel company Miravittles al Ple d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Després es passà a la votació per elegir el nou Consell Directiu quedant per aclamació nomenat el que a continuació s'exposa:

President, Jaume Miravittles.
Vice-president, Lluís Marco.
Secretari, Josep Sans.
Vice-secretari, Santiago Riola.
Tresorer, Antoni Masdeu.
Comptador, Josp M.ª Vinardell.
Bibliotecari, Gerau Garcia.

A més, hi ha un representant de Joventuts, que mentre no celebren nova assemblea juvenil i el nomenin, continuarà exercint aquesta Delegació el company Julià Fresneda nomenant pel Comitè de les J. E. R. E. C. del Casal.

Delegats de Comissions:
Política, Jaume Sans.
Sindical, Lluís Travé.

Guerra (relacions amb els companys del front), Abdon Guasch.
Cultural i Esportiva, Miquel Blanch.

Cafè i règim interior, Josep Fresneda.

Esbarjo, Antoni Pellicer.
Administració d'ARA!!, F. Moreno.

Proveïments, J. Bailina.

Es prengué l'acord de trametre la salutació del Casal a tots els lluitadors antifeixistes d'arreu de la Península i la nostra adhesió unànims als heroics èuskars que allí, en llur pàtria, veuen com el feixisme intenta destruir per sempre més l'immortal Euzèadi.

S'acordà, a més, fer patent la nostra adhesió i salutació mes afectuosa als companys del Casal que, a l'alt Pirineu, en terres aragoneses i d'arreu d'Ibèria, estan lluitant fins a morir per la llibertat i la justícia.

S'acabà amb el prec unànim de tots els companys de que fos tramesa la salutació mes entusiasta i l'adhesió més ferma a l'Honorable President de Catalunya, Lluís Companys, cosa que ens plau, des de les nostres pàgines adherir-nos-hi.

El nou Consell Directiu aprofita aquesta avinentesa per a posar-se a disposició de tots els companys i simpatitzants per tot allò que sigui en bé de Catalunya i la Llibertat.

CONCEPCIONS CULTURALS

Hi ha tant a parlar de la cultura, que mai tindriem l'espai suficient per a dir el que cal.

Pensem fer-ho poc a poc, a collerades, per fer-ho. No és possible restar mut quan hom s'adona de moltes coses i aquestes li bullen patentment en el seu pensament.

Fins ara la cultura era, per desgràcia, solament un element de negoci. Negoci moral i material.

Moral perquè ens la presentaven censurada aquells —capitalistes i eclesiàstics— que els hi convenia que la història del món i de les arts fos segons el seu gust i les seves conveniències, aquells que imbuïen als infants prejudicis que eren necessaris per la continuació del seu benestar, que limitaven la instrucció perquè no fossin coneguts la veritat i els drets de tothom.

Negoci material pels «vius» que aprofitant-se de les idees que els altres havien inculcat a la seva gent, mercadejaven amb aquestes idees i privaven el camí del jove renovador ple d'esperances i ple de raó.

Actualment nosaltres hem de deixar pas, tenim l'obligació d'obrir pas a tots els elements joves. Ells són els veritables valors del dia, perquè viuen la necessitat d'una cultura veritable; d'una cultura sense lligams ni sense limitacions; d'una cultura per tothom.

Els elements i els valors culturals catalans han d'ésser per la força de la reivindicació portada a cap, els joves. La joventut generosa i ardida i els que sense ésser joves són prou generosos i arditos per tenir-los com a tals.

ARAGO...

(Ve de la pàg. 1)

quells precursors de la República que s'anomenaren Fermí Galan i Garcia Hernández, les despulles dels quals reposen avui al cementiri d'Osca, aquest recinte sagrat que els soldats de Catalunya conquistaren ja fa molts mesos —i amb quin interès!— per tal d'evitar que amb la seva sola presència els feixistes poguessin profanar el recinte on reposen els dos herois.

Caurà el Santuari de Cillas i cauran pobles i més pobles, i els valents soldats de Catalunya seguiran llur ruta victoriosa fins a l'expulsió total del sòl ibèric dels invasors estrangers, nous bàrbars, que hauran pagat ben cara l'aventura.

I l'ofensiva d'Aragó salvarà Euzkadi, un altre objectiu dels soldats de Catalunya; aquesta Euzkadi heroica que tantes proves de barbàrie i de salvatgisme ha hagut de suportar.

I els soldats de Catalunya, l'esguard serè, el braç ferm, el somriure als llavis i el cor a la punta de llurs baionetes avançaran per terres de Castella i de Navarra en ajut dels germans d'Euzkadi, i els ajudaran a alliberar-se dels opressors.

L'ofensiva a Aragó ha començat! Endavant, soldats de Catalunya!

Amb la seva generositat s'ajudaran mútuament per enlairar, al seu lloc, l'art i la cultura de Catalunya; amb la seva ardidesa proclamaran per damunt de totes les conveniències la veritat i la raó.

No es donaran com els que allargaven o arronçaven la cultura tal com s'anava allargant i arronçant la butxaca del seu coaccionador; d'aquell que més que la suavitat d'aquest mot, és mereixia la de criminal perquè anava assassinant la ment i la instrucció de tot el poble.

Hem de donar pas als joves i als eterns joves, pel bé de la cultura. Però als de bona fe, no als que amb aquesta paraula als llavis i a la ploma van en contra d'ella fent-la malbé.

Endavant, nou intel·lectualisme de Catalunya, que tots els que l'estimem estem al vostre costat, ja que sou la representació genuïna de l'art i de la ciència, de la cultura, en fi, catalana.

ALBERT SERRA

Una conversa amb

LLEO DALTI

(Ve de la pàg. 4)

—Per això tenen totes les esperances posades en els pobles d'Ibèria, puix veuen que en vèncer nosaltres el feix nacional i internacional, serà el primer pas per a l'alliberació dels altres pobles.

La desfeta dels facciosos seria la caiguda vertical, no solament dels generals traïdors, sinó també de tot el feix internacional i particularment el que es mou sota les ordres imperialistes de Mussolini...

—I Catalunya?

—Es aleshores que miren Catalunya, ja que el seu historial de dignitat i el concepte comú que la nostra terra i França tenen de la llibertat fa que creguin podrà sortir-ne, de la nostra lluita victoriosa, quelcom capaç d'ésser acceptat per tots els homes lliures sense distinció de partits.

Malgrat això, en ésser pronunciat a França el nom de Catalunya, fa aixecar clamoroses ovacions, puix malgrat els seus errors passatgers, hi ha la confiança plena de què, seguint la seva meravellòsa història, de la mateixa manera que avui els seus fills lluiten amb el puny enlaire, demà allargaran els braços per l'abraçada fraternal amb tots els pobles i els homes lliures del món.

**

Fins aquí Lleó Dalti. Nosaltres no volem fer-hi cap comentari. Les paraules del representant de Catalunya a París són prou clares i representatives per a què hi diguem res. Tots els catalans, llegint aquesta conversa, cal ens donguem compte de la nostra missió i posem tota la nostra voluntat, tot el nostre sentit en dues coses: Guanyar la guerra i fer que Catalunya torni a tenir l'admiració dels antifeixistes, demòcrates i liberals del món sencer.

JOSEP SANS

Guerra! Guerra!! Guerra!!!

Guerra... Guerra...

Onze mesos fa que uns militars traïdors al seu honor i a la seva paraula encenien arreu d'Ibèria la guerra.

Onze mesos de lluita continua.

Onze mesos de sofrir intens.

Onze mesos d'herois anònims...

La guerra, començada per quinze dies, segons les impressions de les jornades de juliol, s'és allargada d'una manera gran.

El feix, no content amb la presa d'Etiòpia a càrrec de l'Italia feixista, ha volgut ara a Ibèria seguir la meixa sort.

Els ciutadans lliures de la Península, però, s'han aixecat virils i impetuosos en contra de la militarada feixista.

Els proletaris, els pàries de la terra, han contestat tal com es mereixien els traïdors de sempre, els botxins de la Ibèria encadenada.

Fa onze mesos que aquells que mai havien empuñat una arma, contenen, ara, els embats furiosos, bestials, del feix assassí.

Primer Madrid.

Després Màlaga.

Ara Euzkadí.

El feix ataca dur, implacable, brutal.

L'exèrcit del poble, però, resisteix, contraataca i manté a la ratlla els criminals i assassins.

Els prou intenten l'avanç.

Els prou ho proven de trencar les nostres línies.

Però la moral de les nostres forces, el sentit de lluita del nostre exèrcit és massa fort, massa potent, per a poder-lo vèncer.

Primer, sense armament gairebé, contindrem el seu avanç.

Ara, amb els elements de combat necessaris vencerem al feixisme i guanyarem la guerra, això és, la llibertat, la pau i la justícia social.

**

Però, per a guanyar la guerra

es necessària una altra actuació que la portada fins avui.

No poden continuar ni un moment més les disbauxes a la rera-guarda.

No podem permetre que mentres als fronts de combat la joventut i la no joventut cau mortalment ferida, ací, a la rera-guarda, hi hagi qui no es dongui compte de la guerra, hi hagi qui faci de la guerra un negoci.

Cal anar, immediatament, sense cap classe de vacil·lacions, al tancament total dels llocs de diversió.

Cal, amb tota urgència, prendre aquesta mesura que considerem com de salut pública.

Mentre els germans lluiten incansablement al front no pot continuar ni un moment més la disbauxa dels cabarets, dancings, balls, teatres, cinemes, cafes...

No podem permetre de cap manera que els caus d'espionatge continuïn oberts.

S'han de tancar tots!

Madrid, València, ens donen amb això l'exemple.

Tancament absolut, complet de tots els establiments de diversió, que no són altra cosa que centres potents de corrupció i espionatge feixista.

La guerra ho exigeix.

La Revolució ho imposa.

La joventut, al front de combat.

A la rera-guarda, les dones, els vells...

Tots els útils, a treballar, a lluitar per la guerra.

Els inútils, «inútils veritat», a la rera-guarda, a treballar als llocs vacants.

El Govern de Catalunya ha de fer-ho.

Per la Llibertat,

Per la Victòria,

Per Catalunya!!

Pere MORA

Contrasantits

19 de juliol. Militars feixistes i traïdors a la Pàtria es subleven... El poble en armes sufoca el moviment i arrenca de les urpes feixistes la llibertat i l'honor... Segueix la lluita a la resta d'Ibèria amb una guerra cruel i plena d'angoixes. Per guanyar-la cal fer molts sacrificis i es fan. Tothom? No!... Ah! doncs qui? Els de bona fe, els que lluiten per l'ideal, per la llibertat...

Però a Barcelona, poca cosa ha canviat. Segueixen els cotxes rutllant la majoria en mans dels nous propietaris: els pisos de la gran aristocràcia requisats, en poder dels flamants «revolucionaris», el mateix luxe però...

Cafès... plens de cotxes, gent satisfeta del dinar, el cigar a la loca, al costat del grup d'amics que tenen cotxe i influència «revolucionària». Però no havíem quedat que estàvem en guerra? I els sacrificis, on són? Ah! Es que els nous revolucionaris només tenen deu minuts per a pensar en la guerra. I llavors la mateixa rèplica de sempre: Bé, ara amb la mobilització, amb les noves orientacions, aviat s'acabarà, etc. I la pregunta: I tu? No ets d'aquesta quinta? Quan marxarà? Jo? estic enfadat, ací o allí. Encara junc

aquests papers que justifiquen allà on sóc i on es la meua feina... I amb això es creu, i és la realitat, que ja ha complert, que ja ha treballat, treballa per la «revolució» i la guerra.

El nou revolucionari mudat i pinxo, se'n va al dancin i talment com el «senyoret» d'abans, aquell senyoret ridícul i... «revolucionari» d'avui, té les seves amistats femenines, les amistats que després de fer-li fer el «paganini» l'adulen per la graduació que llueix o pel que fa creure que es...

N'hi ha d'altres, però, que el diumenge, ja que tota la setmana han «treballat» per la guerra, agafen el cotxe, un cotxe flamant, net, pintat de coloraines i ple de gasolina i cap a la platja falta gent a presumir d'influències i de bona vida, a fer salut, amb iodo i ametlles amargues. Tot talment com si fos normal i, ells, propietaris de tot, nous milionaris «ridículs»... Això, però, s'ha d'acabar. Pensem que estem en guerra: que hem de sacrificar-ho tot. Que s'ha d'acabar tot allò indigne i fanfarró d'abans del 19 de juliol. Prou cotxes malgastant gasolina. Prou fanfarroneria, prou dinars de banquet, amb botelles de xampeny i dones de la «vida». Estem de

INCONSCIENCIA

Al principi de la guerra actual, arreu de Catalunya sortiren una sèrie de banderes i banderoles, repartides profusament, que volien demostrar la potent organització a la que eren adscrites.

En tots els llocs, en totes les vil·les i ciutats de la pàtria, la «banderita» hi tenia el seu pal i al capdamunt de les cases la veïa anar-se descolorint i fent malbé com a conseqüència dels mesos i mesos passats.

A Barcelona n'hem tingut i en tenim encara moltes.

A diverses poblacions de Catalunya, però, ja han començat a treure-les per a què hi hagi la que hi ha d'ésser sempre: la gloriosa ensenya de la pàtria, la bandera de les quatre barres.

En alguns pobles, però, això no ha estat possible.

Uns elements anomenats «autoritats» ho han impedit i n'han col·locat una altra.

Han col·locat una bandera a la que nosaltres, però, no ens oposem pas.

Han posat una ensenya que, malgrat no representar res per a nosaltres, en tant que catalans nacionalistes, és una prova de fraternitat envers els pobles lliures d'Ibèria.

Vet ací el relat verídic d'allò esdevingut a Catalunya durant deu mesos de caos i anormalitat.

DEU MESOS DE REVOLUCIO?

Una ploma dedicada exclusivament al servei de Catalunya i a combatre el gangster, el lladre, l'incontrolat de rera-guarda.

DEU MESOS DE REVOLUCIO?

Un volum, recull d'articles publicats a «LLIBERTAT», de Tarragona, durant deu mesos d'incompetència, bogeria recolucionària de grups sortits de les presons, pel Redactor en cap Francesc Adell i Ferrer, sota el pseudònim de «Crit».

DEU MESOS DE REVOLUCIO?

La veritat sobre les col·lectivitats agrícoles imposades arbitràriament a les comarques de Catalunya.

DEU MESOS DE REVOLUCIO?

La Fatarella, Ascó, García, Mora, Gandesa, etc., etc., i llurs tragèdies!

Prompte sortirà a la llum pública aquesta obra que recull una campanya digna i honrada en pro dels veritables postulats de la revolució, de Catalunya i de la República.

Apresseu-vos a fer les vostres comandes a l'Administració de «LLIBERTAT», Rambla 14 d'Abril, 62, principal, Tarragona, o a «ESPARTACUS», Aribau, 74, telèfon 71359, Barcelona.
CATALANS! Compreu DEU MESOS DE REVOLUCIO!

cara a la gran ofensiva, en vistes a guanyar la guerra. Posem-hi tots el coll, plegats, aixafem els plagues fets nous rics; els nous «revolucionaris», s'han d'acabar. Prou xulos anèmics i «torrats». La revolució veritat. La llibertat de Catalunya. El guanyar la guerra ho fan necessari. No vacillem més!

Julià FRESNEDA

Però han passat coses que han fet talment com si tornéssim a ésser als temps ignominiosos de la dictadura primoriverista, o als temps funestos de Gil Robles i Lerroix.

Han pasat casos i coses que en comptes de fraternitat ibèrica, ha semblat com si s'anés a buscar el trencament de la unitat antifeixista a Catalunya.

El salvaguardadors de l'ordre, els que per damunt de tot havien de donar mostres de germanor i comprensió, a la població de Port-Bou, no han fet altra cosa que anar contra el sentiment nacional de Catalunya.

Allí, en la catalaníssima ciutat, un «guardias» han tret la bandera nacional de Catalunya i hi han deixat únicament la «nacional espanyola»...

No han permès que la nostra bandera, que l'ensenya de Catalunya onegi allí, damunt l'estació...

Però Catalunya ho té en compte.

Els catalans nacionalistes recordarem sempre aquesta onada que ha envaït les nostres comarques i foragita, pitjor que els nostres enemics més forts, l'ensenya de la pàtria dels llocs oficials.

Nosaltres, des d'ací, ho denunciem a l'opinió pública i ho tindrem en compte en el moment necessari.

Ara, tenim un objectiu, guanyar la guerra.

Demà, amb el triomf damunt els facciosos, reafirmarem la nostra voluntat nacionalista i donarem la contesta als inconscients que «s'entretenen» en treure la bandera de la Pàtria...

JULI SANAHUJA

IMPRESSIONS

LA RERAGUARDA

La rera-guarda és una magnífica paraula que expressa tot el lluny que es troben els frots de combat.

A la rera-guarda «tot és patir»; els uns, pel racionament dels queviures (és horrible, no poder menjar), els altres, perquè no poden fumar (el vici s'ha de mantenir), alguns, perquè no tenen «Missions Oficials» a l'estranger (quina llàstima no poder fugir), molts altres perquè són feixistes i no poden alçar gaire la veu.

Però, ara bé. Es que en aquesta rera-guarda, res més, ens hem de limitar a menjar, fumar, fugir o parlar?

No, de cap de les maneres, puix Catalunya ha de tenir homes, però homes. Homes seleccionats, que en tots moments ho demostrin.

Homes que sàpigui portar a cap les consignes del Partit, hogaarda, facin un front i privin a mes que per Catalunya arribin al sacrifici, homes que de la rera-tots aquests «desgraciats» que tan «pateixen» de la incertitud d'una

(Vé de la pàg. 4)

continuarem contemplant-nos tot assegurant que «no hi ha terra més ufana sota la capa del sol».

Però, això, s'ha d'acabar, gent catalana! El no fer-ho seria acceptar que som un país malalt, caduc. I això no ha d'ésser, i per a aconseguir-ho només hi ha un camí. Complir cegament, entusiàsticament, conscientment, les normes que dictin els qui tinguin la responsabilitat de direcció del partit. Fent això, sense cap mena de dubte, Catalunya reviurà, Catalunya serà, veritablement, la realitat d'aquella consigna ja llençada: Catalunya pels catalans.

JAUME RIBA

GUILLEM GARCIA

Amb aquest títol d'«Impressions» inaugurem avui una secció dedicada a glossar i a criticar aquelles paraules que tenen un significat ben clar, però que certs elements fan servir per a qüestions completament indignants i fora de to.

Tots els nostres lectors, tots sense cap excepció, poden exposar ací el seu punt de mira. Les nostres pàgines estan obertes a tot allò que sigui dignificació i redreçament del nostre poble.

ARA!, companys, us espera. Col·laboreu-hi.

18 AL 25 DE JULIOL
Setmana d'AJUT CATALA

organitzada amb la col·laboració del Comissariat de Propaganda, Esquerra Republicana de Catalunya, Joventuts d'Esquerra Republicana "Estat Català" i "Ajut Català".

GRANS FESTIVALS PATRIOTICS
Detalls en programes especials.

Cap militant o simpatitzant d'E. R. de C. no ha de mancar a la setmana d'Ajut Català.

CATALUNYA A L'ESTRANGER

Una conversa amb LLEO DALTI

Si Catalunya es mobilitza, posa en peu l'Exèrcit Popular, trobarà en els mitjans democràtics i liberals de França i del món sencer, l'ajut desinteressat... ens diu el representant de la Generalitat a París

Hem tingut ocasió de parlar un moment amb el company responsable de l'oficina que la Generalitat té a París per a la propaganda de Catalunya i per a la informació als periòdics francesos, de la guerra que sostenim contra el feixisme.

Lleó Daltí, element magnífic en aquestes matèries, periodista bregat en les qüestions internacionals ha contestat amablement a les nostres preguntes.

I és per això que nosaltres donem avui aquesta conversa als lectors d'ARA!! perquè així donem a conèixer, a l'ensem, la sensació i el sentit que Catalunya té a l'estranger i que nosaltres com a catalans racials, com a nacionalistes íntegres hem de reforçar i fer el més forta millor a l'efecte de què la consideració i estima que posa de relleu Daltí arribi al seu grau màxim i siguem els catalans, dins l'àmbit internacional, al lloc que ens pertoca i que ens mereixem com a poble lliure que hem d'ésser.

Heus ací la conversa tinguda amb Lleó Daltí:

—Com va reaccionar el poble francès al començament de la lluita?

—Encarregat per la Generalitat de l'oficina d'Informació a París, vaig arribar-hi a principis del mes d'agost de l'any passat, i, seguidament, vaig poder comprovar el sentit real que la França democràtica donava a la nostra lluita.

França estava completament plena d'admiració per Catalunya, puix comprenien que Barcelona havia sabut lliurar a Ibèria de la implantació del feixisme, ja que per la seva història i per la seva actuació la Ciutat Comtal havia estat sempre el laxe de resistència als estats de força i la seva caiguda enderrocava la resistència total de les ciutats espanyoles que encara no eren totalment sotmeses al jou dels tirans.

—Quina fou l'actuació del Govern Central?

—El Govern de Madrid va tenir una de les falles més greus en la qüestió internacional ja que els seus representants, en llur majoria, el traïren, l'abandonaren o no estigueren a l'alçària que necessitàvem en aitals aconteixements.

Podem assegurar que si abans del moviment, el Govern del Front Popular s'hagués interessat en tenir a l'estranger representants veritablement amics del poble, llur actuació hauria estat decisiva per aixafar el feixisme, ja que moltes complicacions internacionals i mesures que encara sofria no foren altra cosa que la manca de confiança i de capacitat dels nostres diplomàtics.

I era Catalunya qui mitjançant conferències, parlaments per ràdio, escrits a la premsa, etc., de fet representava, a França, la República Espanyola totalitàriament,

sense que mai mirés d'aconseguir per a ella el profit que l'esmentada propaganda podia donar fent-se exclusivament a favor de Catalunya.

Un exemple ben concret és el fet real i que, naturalment, ningú no podrà discutir de qui eren els que donaven aquests comunicats i les notes més interessants de la nostra lluita. Tots ells, comunicats i notes, eren retransmesos per ràdio en nom de la Generalitat de Catalunya arreu del món.

—Dura molt aquest estat de coses?

Això fou fins al novembre.

En atacar llavors els rebels la capital de la República, va començar arreu de França una sorda campanya contra Catalunya, campanya que ha anat augmentant de tal manera, ajudada per les lluites intestines de casa nostra, augmentades desmesuradament a l'estranger, que s'ha arribat a presentar la nostra Pàtria com si no respongués al que el món esperava d'ella i deixés als germans de les altres nacionalitats ibèriques sols davant l'agressió del feix internacional.

—Causes d'això?

—La manca d'activitat al front d'Aragó, la no mobilització de la joventut catalana, són dues coses que molts companys francesos, en retornar a casa seva, les han explicat d'una manera que, creient objectiva, mancava a la realitat.

I això ha fet també que arreu del món es miri de reüll la nostra actuació i que, al primer pla que actualment, sota el punt de vista internacional, tenen els pobles d'Ibèria sigui obtingut per Euzkadi i Madrid, el que no envegem, ja que els dos pobles, per llur heroïcitat exemplar, en són mereixedors.

—Pot reconquistar-se la confiança internacional?

—Si Catalunya s'organitza, posa en peu l'exèrcit popular i sense abdicar en res dels seus desitjos nacionals prova davant del món que la confiança que al començament de la lluita va ésser-li confiada pot complir-la avantatjosament, la nostra terra tindrà en tots els cercles democràtics i liberals de França i del món sencer l'aliat més sincer que l'ajudarà a la seva alliberació, tant política com social.

—Què us sembla Barcelona?

—De la meua estada a Barcelona porto la sensació de què molts companys creuen una cosa primordial, per obtenir aquesta confiança l'anullació de totes les conquestes socials obtingudes pel nostre poble.

Es un gran error. El que interessa a Catalunya és tenir l'apoi dels obrers, dels camperols, dels petits burgesos, dels intel·lectuals, del món sencer. I aquesta confiança no podrà tenir-se en la nostra lluita si Catalunya no dona l'exemple d'alliberació de les classes opri-

mides i fins avui explotades pel gran capitalisme.

—Pot convertir-se en conflicte internacional la nostra lluita?

—El conflicte internacional de fet ja hi és, malgrat que els pobles no en tenen consciència. Un fet evident és que Europa es troba en un nerviosisme més accentuat encara que els mesos precursors de la gran conflagració Europea.

—Així, l'atmosfera guerrera és —En tots els cinemes de França...

Anglaterra, Alemanya i Itàlia no es veuen altra cosa que regiments que desfilen, esquadres que evolucionen, aparells de bombardeig i de açca que s'entrenen.

Els diaris van plens de les noves invencions per a la defensa nacional i quantitats formidables són destinades per tots els Governos per deig i de açca que s'entrenen.

No s'ha vist mai que un creuer sigui destruït voluntàriament si no és per a ésser reemplaçat per un altre d'un potencial ofensiu molt més fort.

—No tem, França la guerra?

—I com a conseqüència d'això, veiem com les grans masses franceses, sentint veritablement la realitat, temen extraordinàriament la guerra.

S'ha fet arreu de França una mística, sobretot amb els pagesos, de què la pau s'ha d'aconseguir i s'ha de mantenir costi el que costi.

No obstant, davant les amenaces contínues dels països de règim feixista compremem que arribarà un moment fatal en què aquesta pau tan conservada no serà pas possible.

—Pot, la nostra lluita aturar la guerra internacional?

(Continua a la pàg. 2)

Fa mesos es constituïa a Catalunya el Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular.

Hem examinat atentament la gestió del tal Comitè.

Hem vist la propaganda que ha fet i la que fa. Hem vist l'organització de funcions teatrals, de festivals diversos, que marxaven de l'òrbita d'acció de l'esmentat Comitè.

Hem vist una preparació inmensa, unes despeses grandioses...

El Comitè Pro-Exèrcit Popular Regular ha fracassat o ha acabat la seva gestió.

Es completament necessari dissoldre'l.

En temps de guerra quan una cosa no serveix...

EL QUE ES UN CATALA

PER JAUME RIBA

Sovint s'ha parlat dels catalans. Se n'ha parlat des d'ací. Se n'ha parlat des d'Ebre enllà i des de Pirineu enllà... Els uns entestats en la demostració del fet diferencial: «Nosaltres, els catalans, tenim més capacitat que cap altre país ibèric». Els altres posant atenció en mostrar els avantatges o inconvenients de l'assimilisme castellà i del separatisme català: «... esos catalanes; si solos no podrian vivir!». Els de més enllà lamentant que els Pirineus no estessin situats a la ribera sud de l'Ebre: Tan bonic que faria que el Roselló i Catalunya estessin a peu pla!...

A part d'això, a favor de la nostra personalitat s'han esgrimit arguments convinents, fets axiomàtics, raons grans com a cases de pagks. S'ha fugat la història tot comentant els errors dels nostres avant-passats: «Don X —un rei dels nostres— s'errà de mig a mig en iniciar una política colonial oposada a la realitat», diuen els nostres historiadors. Quant a la nostra parla els filòlegs l'han mesurat, sospesat, terminant per posar en evidència juntament amb els escriptors i poetes de la Renaixença, llur riquesa, antiguitat, dret d'existir i subsistir: «El primer llibre del món que establia les normes a seguir en el comerç marítim fou escrit en llengua catalana», deien.

Totes aquestes coses han anat creant una impressió de contingut de la nostra terra; han posat de relleu que l'ésser català és ésser quelcom; molt lògicament han convençut al català que ell desputa d'altri.

Per si això fos poc, un sudamericà dedicà tota la seva vida a demostrar amb bastant encert, que Colom fou nat a Tortosa. I anant-nos enfilant direm que un cèlebre doctor català, professor de la Uni-

versitat, afirmà que els catalans tenim el cervell de més volum que cap raça, i un filòsof de la comarca del Baix Llobregat, inventor de religions, sense cap mena d'audàcia, d'una faisó senzilla, natural, diu que té la seguretat que els catalans, temps a venir, ens ho trobarem tot pagat arreu del món...

I un pintor empordanès que té una anomenada gairebé mundial, es passeja per la Cinquena Avinguda de Nova York amb un abric de pells i barretina i de tornada a Europa insulta a les dames de la bona societat anglesa amb el vist i plau de tothom. I... etc., etc., etc., no acabariem mai.

I ara farem allò de què de varis fets isolats treure'n una conseqüència general: Els catalans som una cosa excepcional... Però, ara ve el trist; som excepcionals i «res més»: Ens diem que som únics i la nostra Costa Brava ens l'han de descobrir els jueus alemanys; ens fan saber que som una cosa insòlita i del nostre comerç interior en viuen 20.000 alemanys (els mateixos de la Costa); les grans empreses han estat capitalitzades per estrangers; els nostres productes naturals ens els revenen a preus més alts altres països que viuen del turisme i d'una política d'artifici, i els teixits catalans els hi posen un «Made in» a Anglaterra, amb la utilitat de vestir-nos a doble preu. Tot això encara es podria suportar si no es descuidessin altres altres coses. En definitiva, es podria dir que som un país ric que es pot permetre el luxe de fer treballar als altres i comprar les coses a preus elevats... i... etc., etc., tampoc acabariem mai.

Però com que tos els nostres intel·lectuals s'han passat la vida, com dèiem, demostrant-nos que som una gent excepcional, hem caigut en un narcisisme tan gran que és allò que més amunt hem esmentat: som excepcionals i «res més». El veure-ho no és pas gaire complicat i de pas anirem a parar allà on volíem: Nosaltres, els catalans, hem posat totes les primeres pedres, entre altres coses, a totes les doctrines adreçades a enaltir al desprivilegiat; anarquisme, sindicalisme, etc., però férem com els ministres sense cartera, com els ministres nominals, honoraris, posàrem la primera pedra i prou. I ara ens trobem que quan el moviment de reivindicacions ha agafat cos la teulada ens la volen posar en un altre setil. Hi haurà algun que altre detall del país o més dels fonaments, però en definitiva tots els caps de negociat de la casa manifestaran que Catalunya és molt bella, però sense els catalans. Aquest és un cas. Ara que hi ha l'altre sector que no han trencat tantes cadenes com el primer però que, en canvi, des del començament, amb una agilitat extraordinària juguen a amagar-nos l'ou...

I nosaltres, els catalans, tan feïços i excepcionals com sempre,

(Continua a la pàg. 3)

la guerra exigeix: disciplina, comanament únic i depuració